

- 3) незадоволення результатами власних досягнень;
- 4) осмислення власних стереотипів (шаблонів дій), їх дискредитація;
- 5) осмислення проблемної ситуації як необхідної умови для подальшої ефективної діяльності;
- 6) мобілізація ресурсів свого «Я» для подальшого професійного саморозвитку;
- 7) зміна ставлення до самого себе, до знань, умінь, до своєї діяльності.

Отже, педагогічна діяльність, як і інші сфери діяльності, на сучасному етапі розвитку зазнає змін. У цих змінах дослідники виокремлюють такі тенденції: педагогічна діяльність втрачає риси спонтанності і стереотипності, педагоги намагаються проводити рефлексивний аналіз процесу і результатів своєї діяльності, зростає наукова значущість педагогічної діяльності і водночас, відбувається становлення творчої позиції педагога у професійній діяльності. Цілеспрямоване оволодіння майбутнім педагогом здатності до професійно-особистісної рефлексії є одним із важливих завдань у сучасній педагогічній освіті.

Список використаних джерел

1. Волошина О. В. Роль моральних відносин між учителем і учнями в навчально-виховному процесі. *Наукові записки Вінницького державного педагогічного університету імені Михайла Коцюбинського. Серія: Педагогіка і психологія*. 2014. Випуск 41. С. 66–70.
2. Новий тлумачний словник української мови / укладачі: В. В. Яременко, О. М. Сліпушко. Київ: Аконіт, 2008. Том 3. С. 169–170.

Книш Ольга, здобувачка СО «Бакалавр»,
 Комунальний заклад вищої освіти,
 «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»,
 Україна.
 Науковий керівник – **Мовчан Л. Г.**, канд. пед. наук, доц.,
 Комунальний заклад вищої освіти
 «Вінницький гуманітарно-педагогічний коледж»,
 Україна

КОНСТРУЮВАННЯ ДИСКУРСУ АЛАРМІЗМУ В МЕДІАПРОСТОРІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ

Алармизм, тобто стан підвищеної тривожності або часто паніки, є природною реакцією людей на ту чи іншу негативну ситуацію. Природа ж нового вірусу, що вразив людство і захопив глобальний медіапростір, неправдиві

новини чи просте перебільшення в чомусь підсилює стан тривожності та панічні настрої у суспільстві.

Згідно з опитуваннями громадської думки, користувачі ЗМІ найбільш достовірними джерелами інформації, які висвітлюють пандемію Covid-19, назвали the BBC News і the Guardian, а ось the Sun, на їхню думку, «did a bad job».

Сьогодні медіапростір значно розширився, завдяки зростанню Інтернет-ресурсів і особливо соціальних мереж. Аналізуючи коментарі людей про ситуацію в країні і світі, взятих з таких відомих соціальних мереж, як You Tube, Twitter, Facebook, ми можемо побачити реакцію реципієнтів ЗМІ і наблизитися до розуміння ступеня впливу на них маніпулятивних стратегій засобів масової інформації.

Ефект емоційного заряджання здійснюється завдяки масштабному розгортанні цілої серії емоційних концептів, які в сукупності утворюють концептуальне поле, під яким розуміється комплекс «семантично пов'язаних і екстралінгвістично обумовлених елементів, що представляють в синхронії і діяхронії фрагмент дійсності» [1, с. 178–179].

Під емоційним концептом, у свою чергу, розуміють «складну, багатоконпонентну ментально-умовну освіту», що відбиває упереджено-суб'єктивне ставлення особистості на предмети і явища навколишнього світу в координатах «життя–смерть», «добро–зло», «придбання–втрата», «задоволення–незадоволення», «корисне–шкідливе», «приємне–неприємне» та інші [2, с. 216–217].

Очевидно, що домінантою концептуального поля в алармиському медіа-дискурсі є концепт «страх», який поєднується з іншими лексико-риторичними засобами, підсилюючи ефект емоційного впливу на одержувача інформації. Найчастіше як засоби для реалізації цієї мети використовувалися інтенсифікатори і квантифікатори: *a great number of infected people* (велика кількість інфікованих людей); *overwhelmed by the number of people needing intensive care* (приголомшений кількістю людей, що потребують інтенсивної терапії); градація: *The lack of a clear message has left many members of the public concerned, anxious, impatient and too terrified* (відсутність чіткої інформації викликала у багатьох людей тривогу, занепокоєння, роздратування і жах); повідомлення анатомічних подробиць, при цьому використовується лексика, що належить розмовно-побутовому стилю (як більш експресивна).

Створення образу ворога є однією з ключових технологій конструювання алармиського дискурсу в медіапросторі та засобом створення моральної паніки.

Список використаних джерел

1. Ключевская А. Ю. Концептуальное поле «агрессия» как объект лингвистического исследования. *Известия РГПУ им. А. И. Герцена*. 2011. № 131.

- С. 177–185. URL: <https://cyberleninka.ru/article/n/kontseptualnoe-pole-agressiya-kak-obekt-lingvisticheskogo-issledovaniya/viewer>
2. Ормокеева Р. К. Понятия «эмоциональный концепт» и «эмоциоконцептосфера» / «Общественная академия ученых Кыргызской Республики». Бишкек, 2016. С. 216–219.

Маркушевська А. В., здобувач вищої освіти,

ДонНУ імені Василя Стуса,

Україна.

Науковий керівник – Зарішняк І. М., канд. пед. наук, доц.,

ДонНУ імені Василя Стуса,

Україна

ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ВИКЛАДАЧА

Реалії сучасної української освіти, орієнтації на входження до Європейського освітнього простору висувають нові вимоги до викладача, його професіоналізму як інтегративного параметра особистісно діяльнісної сутності, що забезпечує найвищий рівень продуктивності педагогічної праці, здатність ефективно і творчо розв'язувати питання, пов'язані з навчанням і вихованням молодого покоління. У цьому контексті актуалізується проблема формування ключових компетентностей майбутнього викладача, серед яких важливе місце належить комунікативній компетентності.

Міжнародний департамент стандартів навчання, досягнень і освіти визначає компетентність як «реалізацію кваліфікованої діяльності, спроможність вирішувати завдання або професійно здійснювати роботу. Водночас компетентність, як поняття, має вміщувати в себе знання, навички та відносини, які реалізують спроможність людини ефективно виконувати певні функції і кваліфіковано здійснювати роботу, спрямовану на здобуття визначених стандартів у професійній галузі або виду діяльності» [1].

У науковому обігу поняття «комунікативна компетентність» з'явилося у 1972 році з подання американського вченого-лінгвіста Д. Хайзма, який побудував свою теорію на визначенні речей, які має знати людина для того, щоб бути компетентною у спілкуванні з іншими особистостями [2].

З педагогічної думки більшість дослідників під час визначення поняття компетентності виходять з того, що вона є складною системою, в якій виокремлюють певні групи або напрями, найважливішим з яких і є саме комунікативна компетентність.